

GALERIA

73

'Tap dogs', una nova forma de viure el claqué

Bea Cabezas

OPINIO

11

Estupideses del PSPV

J. J. Pérez Benlloch

13

Etapé respon

Fabià Estapé / Toni Canís

Derribos Arias

Toni Canís

15

Herències

Pau Viciano

16

El cel de Simone

Martí Domínguez

17

Una opció valenciana...

Alfons Cucó

18

L'últim criminal nazi

Xavier Vinader

Algunes pors europees

Llibert Ferri

Raça o religió

Ramon Barnils

19

Animals

Isabel-Clara Simó

La nit dels ultres vivents

Salvador Cot

82

La cosa d'Àustria

Joan Francesc Mira

Tots som immigrants

Els fets d'El Ejido i tota la llista d'incidents racistes que s'han produït els últims dies, també als Països Catalans, han significat un punt i a part en la qüestió de la immigració a l'Estat espanyol. Sectors socials ara pròspers, però que són hereus directes de la misèria i les migracions, s'han convertit en botxins dels nous immigrants. L'amnèsia històrica ha fet possible que les antigues víctimes de la marginació s'acarnissen amb aquells que solament busquen un lloc on viure i treballar, i que rebutgen la

manera diferent de viure i parlar dels immigrants. Els diferents senyals d'alerta (com els informes anuals de SOS Racisme) no han impedit uns fets que, d'una manera alarmant, han posat en evidència fins a quin punt les fronteres són la gran excusa per a la discriminació d'éssers humans, diguen el que diguen els tractats internacionals i les constitucions, tant si es poden reformar com si no.

Poques setmanes abans d'aquests fets, el número de gener d'EL TEMPS *Ambiental*, dedicat a les migracions, afirmava —en l'editorial signat per Luis-Angel Fernández Hermana— que “les grans migracions seran un dels problemes crucials del segle vinent. Però no només perquè milions de persones fugen de la fam i busquen refugi en la seguretat dels països rics, sinó, sobretot, perquè aquests últims no ho podran continuar essent sense un flux substancial, continuat i estable de mà d'obra, procedent d'allèn de les seves fronteres. Encara que les projeccions de tendències sempre tenen un important ingredient d'atzar, segons la Divisió de Població de les Nacions Unides, l'estat espanyol necessita acollir vora 12 milions d'immigrants

durant els pròxims cinquanta anys per a mantenir el seu nivell de vida. La situació no és diferent per a la resta de països europeus.” És a dir, si a El Ejido, Alcora, Terrassa o Perpinyà hi ha immigrants (magribins, andalusos o d'on siga) és per llei de vida.

Perquè funcione el sistema social i econòmic d'aquestes poblacions són tan necessaris els nadius com els immigrants. A partir de l'acceptació universal d'aquesta premissa, qualsevol incident com els que s'han produït són conseqüència del desgovern,

de la ineficàcia de les polítiques d'integració o, encara pitjor, de la inexistència irresponsable d'aquestes polítiques. En l'editorial de l'*Ambiental* preguntàvem: “Està preparada Europa, i en particular les seves regions, per a integrar aquest flux migratori durant els pròxims anys? La primera resposta de les autoritats en totes

les escales administratives és no. Els experts de l'ONU hi coincideixen. I nosaltres, com a ciutadans, vivim la situació com si habitàrem la ‘casa dels desconcerts’. Mentre els discurs públic dels polítics està guiat constantment per la idea motriu del creixement, resulta que aquesta no es pot concretar sense una política oberta i generosa d'obertura dels fluxs migratoris. Davant aquest fet, els mateixos polítics decideixen reprimir-los, destinar milers de milions d'euros a encastellar les fronteres, i promulgar (o intentar-ho) lleis restrictives que sembren la llavor de la discòrdia perquè dificulten enormement la integració dels immigrants. Una pedagogia perillosa avui que emet una factura d'insospitades conseqüències per al futur.”

Un futur que potser està més a prop del que pensàvem. ■

“Segons la Divisió de Població de l'ONU, l'estat espanyol necessita acollir vora 12 milions d'immigrants durant els pròxims 50 anys per a mantenir el seu nivell de vida.”